

Κώστας Σημίτης
Μέλος Ε.Γ. ΠΑΣΟΚ - Υπουργός

Αθήνα, 2/6/95

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Εισήγηση Κ.Σημίτη για την Διακυβερνητική Διάσκεψη

"Η τακτική της Ελλάδας στην Διακυβερνητική Διάσκεψη πρέπει να συνοδεύεται απο δυναμική παρουσία. Η αυθόρμητη αντίδραση σε πιέσεις μεγάλων κρατών είναι η σιωπηρή αναμονή "Να περιμένουμε τι θα πουν για να καθορίσουμε τη στάση μας". Αλλά η τακτική αυτή της παρακολούθησης αφήνει την ελευθερία κινήσεων στα μεγάλα κράτη. Μπορούν να εδραιώσουν συμμαχίες και να απομονώσουν τους αντιφρονούντες. Γι' αυτό χρειάζονται από τώρα συνεχείς επαφές με τις άλλες χώρες και δραστηριοποίηση των υπευθύνων.

Η Ελλάδα να δείξει ότι και μπορεί και θέλει να είναι ισχυρή."

Ετσι κατέληξε ο Κώστας Σημίτης στην Ημερίδα που διοργάνωσε το ΠΑΣΟΚ για την Διακυβερνητική Διάσκεψη του 1996.

Στην εισήγηση με τίτλο "Ένδεκα Στόχοι για την Ευρώπη των Λαών: Πολιτικές Κατευθύνσεις για την Διακυβερνητική Διάσκεψη του 1996" πρότεινε τις γενικές γραμμές μιας συνεκτικής στρατηγικής διαπραγμάτευσης της Ελλάδας προς το "Νέο Μάαστριχτ". Η διαπραγμάτευση αυτή, είπε ο κ. Σημίτης, εξελίσσεται σε εποχή κατα την οποία η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι σε κρίση, Η πλειοψηφία των κυβερνήσεων ασκεί συντηρητική πολιτική μέσα και έξω από τους θεσμούς της Ένωσης. Οι πολιτικές δυνάμεις αδυνατούν ν' ανταποκριθούν σε κοινωνικά αιτήματα ή να επιλύσουν αποτελεσματικά προβλήματα στη κοινωνική οργάνωση και το πολιτικό σύστημα. Η ανεργία αποτελεί μόνιμο φαινόμενο. Η Ξενοφοβία έχει πάρει διαστάσεις. Φασιστικές νοοτροπίες διαδίδονται.

Ταυτόχρονα, απο ελληνικής πλευράς ο ευρωσκεπτικισμός έχει πάρει την θέση του ευρωενθουσιασμού. Υπάρχει σύγχυση για το τι θέλουμε από την ενωτική πορεία. Υπάρχει ανησυχία για διαδικασίες που θα μας οδηγήσουν στο περιθώριο. Υπάρχει φόβος για συνωμοσίες που γίνονται σε βάρος μας. Αλλά και η άλλη πλευρά αδυνατεί να καταλάβει τη συμπεριφορά μας σε πολλά θέματα, διαπιστώνει ιδιοτέλεια και αδιαφορία εκ μέρους μας, θεωρεί τη συμμετοχή μας βάρος.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, οι επιλογές στην διάσκεψη του 1996 μπορούν να αποβούν καθοριστικές για το μέλλον όλων, τόνισε ο κ.Σημίτης. "Οι χειρισμοί θα προσδιορίσουν αν ο στόχος είναι η Ευρώπη των λαών ή η Ευρώπη των απελευθερωμένων οικονομικών συμφερόντων."

Ο κ.Σημίτης τάχτηκε υπέρ ομοσπονδιακών λύσεων, όπου η Επιτροπή θα έχει την εκτελεστική εξουσία, το Κοινοβούλιο την νομοθετική και το Συμβούλιο Υπουργών θα λειτουργεί ως δεύτερη Βουλή εκπροσωπώντας τα Κράτη-Μέλη, επισημαίνοντας ότι, όσο Χαλαρότερα σχήματα υπάρχουν, τόσο μεγαλύτερο πεδίο δράσης προκύπτει για τους μεγάλους έναντι των μικρών, τους ανεπτυγμένους έναντι των ασθενέστερων.

Όσον αφορά την Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ONE), υπάρχει ανάγκη μιας ευρύτερης Ευρωπαϊκής οικονομικής πολιτικής η οποία να αντιμετωπίζει και θέματα όπως η απασχόληση, η κοινωνική δικαιοσύνη, ο περιορισμός των κοινωνικών διαφορών. Όμως, η αναδιατύπωση των κριτηρίων σύγκλισης είναι πιθανό να επιτρέψει στις κυρίαρχες δυνάμεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση να επιδιώξουν την αυστηρότερη διατύπωσή τους σε βάρος μας.

Το βάρος της εισήγησης επικεντρώθηκε στην αδυναμία των συντηρητικών πολιτικών να ανταποκριθούν στα προβλήματα των λαών της Ένωσης, στην αναγκαιότητα εμβάθυνσης της ενοποιητικής διαδικασίας, στην αναποτελεσματικότητα της Ένωσης, στην ανάγκη για νέες κατευθύνσεις πολιτικής που θα αγγίζουν τον πολίτη, τα ατομικά ενδιαφέροντά του και τις ανάγκες του, καθώς και την κοινωνική διάσταση της ευρωπαϊκής εξέλιξης.

Εισηγήθηκε την ανάγκη παράλληλα με τις διαπραγματεύσεις για την αναθεώρηση της συνθήκης να ξεκινήσει η επεξεργασία και υιοθέτηση μιας δέσμης πειστικών δράσεων που θα κινητοποιήσουν τους πολίτες της Ένωσης. Η δέσμη αυτή των μέτρων θα πρέπει να αγγίξει άμεσα και ζωτικά συμφέροντα των πολιτών της Ένωσης και να αντανakλά το κοινωνικό πρότυπο που επαγγέλεται η διαδικασία της Ολοκλήρωσης.

Η ανεργία, οι περιφερειακές ανισότητες, η κοινωνική συνοχή, η κοινωνική αλληλεγγύη, η κοινοτική αλληλεγγύη, η προστασία του περιβάλλοντος και του καταναλωτή, η εγκληματικότητα και τα ναρκωτικά, μια αποτελεσματικότερη εξωτερική πολιτική, μια απτή πολιτική ασφάλειας και άμυνας, μια ταυτότητα πολίτη της Ένωσης που σημαίνει κάτι περισσότερο από την ελεύθερη διέλευση συνόρων αποτελούν προβλήματα που θα έπρεπε να είναι στο επίκεντρο αυτής της δέσμης

Ο κ.Σημίτης ανέπτυξε σε 11 στόχους-κλειδιά:

1. Πολιτική Ένωση και ελληνική στρατηγική
2. Η Ομοσπονδιακή Ευρώπη- διαφύλαξη της ισοτιμίας
3. Το δημοκρατικό έλλειμμα
4. Ισορροπία οργάνων, ισοτιμία κρατών
5. Αποτελεσματικότητα της Ένωσης
6. Οικονομική και Νομισματική Ένωση
7. Κοινή Εξωτερική Πολιτική
8. Δικαιοσύνη και Εσωτερικές Υποθέσεις

9. Κοινωνική Ευρώπη και κοινές πολιτικές
10. Νέες δράσεις
11. Η τακτική μας.